

Andrea Breda – Andrea Staid
Tomás Ibañez – Antonio Senta – Eduardo Colombo

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ;

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ

Η παρούσα έκδοση ετοιμάστηκε στο Εργαστήρι της Ελευθεριακής Κουλτούρας με γενική επιμέλεια έκδοσης του Παναγιώτη Καλαμαρά και κυκλοφόρησε στη μητρόπολη της Αθήνας σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων τον χειμώνα του 2011-2012, με τη χρήση να είναι ελεύθερη αποκλειστικά για τους σκοπούς των κινημάτων του κοινωνικού ανταγωνισμού, αφού πρώτα έχει ενημερωθεί ο εκδότης. Φωτογραφία εξωφύλλου Άννα Τσουλούφη-Λάγιου, Μιλάνο, «Circolo anarchico Ponte della Ghisolfi», 1^η Μάη 2011. Θερμές ευχαριστίες στον Ηλία Διάμεση για τη συμβολή του στην έκδοση. Κεντρική διάθεση Πανεπιστημίου 64, τηλ. επικ.: 210.38.04.525. Ιστότοπος: xwroselkoul.blogspot.com

«Η θεσμική δύναμη της επανάστασης δεν μπορεί να εκφραστεί παρά μόνο μέσω αυτού που θεσμίζει και το θεσμισμένο περιορίζει αναγκαστικά τις άπειρες δυνατότητες της ανθρώπινης δράσης στα όρια του εγκαθιδρυμένου. Επίσης, η επανάσταση δεν θα γίνει από τις υποκειμενικότητες των φωτισμένων συνειδήσεων, αλλά χρειάζεται η συλλογική δράση, η έγερση των μαζών, η εξέγερση. Και η εξέγερση θα βρει πάντα μπροστά της την ισχύ της θεσμισμένης τάξης, που διαμορφώνει την ιεραρχική κοινωνία, την ισχύ του κράτους. Συνεπώς η επανάσταση δεν είναι μονάχα μια ιδέα, είναι και ένα γεγονός, ένα συμβάν ενταγμένο στην ιστορία. Το συμβάν αντιστοιχεί στις συνθήκες της κοινωνίας που το παράγει. Τα ιστορικά γεγονότα δεν αναπαράγονται ποτέ με τον ίδιο τρόπο, ούτε καν από τις ίδιες συνθήκες. Και το επαναστατικό φαινόμενο είναι πάντα πολλαπλό, διαφορετικές εστίες εξέγερσης συγκλίνουν για να μετασχηματιστεί ένα καθεστώς σε μια εικόνα του παρελθόντος: στο καλιό καθεστώς».

Εντουάρντο Κολόμπο

«Για μένα ο αναρχισμός είναι παιδί της νεωτερικότητας οπότε, με το πλήρωμα του χρόνου, θα εξαφανιστεί μαζί της. Όμως αυτή μου η πεποίθηση μακράν απέχει από το να διακατέχεται από απαισιοδοξία. Περιμένοντας το προσεχές του τέλος, ο αναρχισμός ωφελεί τα μέγιστα εφόσον τον καλλιεργούμε όπως καλλιεργούμε ένα φυτό, η ομορφιά του οποίου προέρχεται σε μεγάλο βαθμό από τη βεβαιότητα ότι θα πραγματωθεί πλήρως στο παρόν, εφόσον αυτό είναι ο μοναδικός του ορίζοντας».

Τόμας Ιμπάνιεθ